

РЕШЕНИЕ

№ 347

гр. София, 20.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 17.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **218** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 6 и чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Н. А., ЛНЧ [ЕГН], родена на 23. 10. 1999 г., гражданка на М., със съдебен адрес - С., [улица], офис 7-Г (партер), чрез адв. И., срещу Заповед № 4379 ОЧ-629 / 21. 12. 2021 г. на началника на ГПУ К., за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ за срок до шест месеца.

В жалбата се излагат съображения, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена при неизяснена фактическа обстановка в противоречие на чл.35 и чл.34, ал.3 от АПК, вр. чл.44, ал.2 ЗЧРБ. Твърди се, че административният орган не е изложил конкретни мотиви, както и че не било вярно посоченото в заповедта, че чужденеца не разполага с документи за самоличност. Счита, че чужденецът е уязвимо лице по смисъла на пар.1, т.4б от ДР на ЗЧРБ. Поддържа, че в случая може да се наложи някоя по-лека обезпечителна мярка. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорения административен акт.

Ответникът – началника на ГПУ К., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С докладна записка рег. № 37241 / 20. 12. 2021 г. по описа на ГПУ К., началника на ГПУ К., е уведомен за задържани три лица, които са движат в посока на държавната граница, като същите са завадени в ГПУ К. за изясняване на случая. Едно

от лицата е жалбоподателката Н. А., родена на 23. 10. 1999 г., гражданка на М., по нейни данни, тъй като е без документи за самоличност.

Със Заповед № 4379 ОЧ-628 / 21. 12. 2021 г. на началника на ГПУ К. (стр. 22) на основание чл. 39а, ал.1, т. 2 и чл.41, т.4 на лицето е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход – М. на чуждия гражданин.

Със Заповед рег. Заповед № 4379 ОЧ-629 / 21. 12. 2021 г. на началника на ГПУ К., Н. А. е принудително настанена в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ за срок до шест месеца.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Заповедта е връчена на лицето на 21.12.2021 г., видно от положения подпис, в присъствието на преводач, а жалбата до съда е подадена на 31.12.2021г., от което следва, че се оспорва в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, съобразно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ - началника на ГПУ К., видно от представената (стр. 24) Заповед № 4078з-508 / 15. 06. 2021 г. на директора на РДГП – Драгоман, за оправомощаване.

Заповедта е мотивирана с посочване както на фактическите, така и на правните основания за издаването ѝ, с оглед на което е спазено изискването на чл. 59, ал. 1 във вр. с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Като правни основания за издаване ѝ са посочени разпоредбите на чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, а от фактическа страна органът е приел, че по отношение на чужденеца е приложена ПАМ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ и препращане на мотиви към докладна записка рег. № 37241 / 20. 12. 2021 г., както и липсата на документи за самоличност и средства да напусне страната. Оспорената заповед е издадена при спазване на административно-производствените правила. Неоснователни за релевираните в жалбата оплаквания за допуснатото нарушение по чл. 34, ал. 3 от АПК.

Видно е, че на чужденеца е дадена възможност да даде обяснения по повод на задържането си, като същата е посочила изрично в обясненията си (стр. 31), че е без документи за самоличност и е с отказан статут на бежанец.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на процесната заповед, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки

Анализът на относимите норми сочи, че материално-правните предпоставки, които следва да са налице, за да се издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ, са заповед за приложена административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ и поне една от следните предпоставки, а именно лицето да възпрепятства изпълнението на заповедта или да е налице опасност същото да се укрие. Мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, каквато безспорно е процесната, има за цел да обезпечи изпълнението на предходната мярка за отвеждане на лицето до границата на

РБ.

В случая, не се спори между страните, че по отношение на жалбоподателката е издадена заповед за принудително връщане до страна на произход. Административният орган е посочил необходимостта от настаняването в СДВНЧ, като е мотивирал акта си от фактическа страна с това, че чужденецът е без документи за самоличност не разполага със средства за връщането си.

Лицето не представя данни, че притежава средства за издръжка, не е декларирал адрес, на който ще пребивава и не представя документ за самоличност, което се явява пречка за изпълнението на наложената ПАМ. При тези обстоятелства съдът намира, че правилно административният орган е направил обосновано предположение, че лицето може да се отклони от изпълнение на наложената му ПАМ, въпреки че формално е посочил само липсата на документи за самоличност.

В същото време, макар и в проведеното съдебно заседание, жалбоподателката да сочи, че разполага с документи за самоличност, но същите са били иззети при първото ѝ задържане, това не променя извода на органа, че лицето не притежава документи за самоличност, при нейното задържане.

Видно от дадените от самата жалбоподателката обяснения, същата е влязла нелегално в Република България, като е заловена при опит да напусне страната в посока към Румъния, като тогава документите ѝ за самоличност са иззети. Впоследствие същата е престояла в лагер в Любимец и впоследствие преместена в Х., където дори си намерила работа. Въпреки това, прави повторен опит да напусне нелегално страната, без документи за самоличност и извън определените за това места, при което е задържана повторно в района на ГПУ К..

При това положение, безспорно е че жалбоподателката е била без документи за самоличност, независимо че принципно разполага с такъв, но същият е задържан в рамките на първото ѝ задържане.

Същевременно по делото е установено, че жалбоподателят е с отказан статут на бежанец (видно от приложената на стр. 25 справка), като това се потвърждава и лично от дадените от жалбоподателката писмени обяснения, поради което и в съответствие със законовите норми е издадена заповедта за настаняването ѝ в СДВНЧ.

От друга страна, видно от заявеното от жалбоподателката в проведеното съдебно заседание, същата не разполага с парични средства (освободена от внасяне на държавна такса отново поради липса на средства), както и че няма къде да отиде, ако бъде освободена от СДВНЧ. Сочи единствено познати в П., с които се запознала по Ф., но това не означава, че има къде да отседне.

Настоящият състав намира, че горните мотиви обективират основанието, което административният орган е приел за наличие. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложена му ПАМ. Данните сочат за обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Чужденецът е влязъл незаконно на територията на Република България, на два пъти се опитва отново незаконно да напусне страната, като освен това пребивава в България след отказа на ДАБ за предоставяне на международна закрила, което прави престоя му незаконен.

Според дефинитивната норма на § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3“, е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ следва да се квалифицира като мярка по обезпечаване на изпълнението на принудителното отвеждане до границата на Р България. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ. В случая посочените критерии, обуславящи настаняване в СДВНЧ, са налице. Изпълнени са изискванията на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ за постановяване на оспорения административен акт, а именно - наложена на чужденеца ПАМ по чл. 39а, т. 2 от същия закон и съществуваща реална опасност от укриването му. Законосъобразно са упражнени правомощията на административния орган при преценката му за необходимостта от принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ за постигането на легитимна цел - организиране на принудителното извеждане от Р. България. Ненапускането на страната след разрешения срок, непредставянето на адрес от страна на жалбоподателя, на който може да се намери, липсата на близки в страната както и обстоятелството, че чужденецът незаконно преминава през границата на страната, мотивират извод за основателно предположение, че Н. А. може да се укрие, респ. за възпрепятстване на организацията и подготовката на извеждането ѝ от страната или за затрудняване или осуетяване изпълнението на ПАМ, както и че лицето е склонно многократно да нарушава разпоредбите на българското законодателство.

Настоящият състав не споделя становището на жалбоподателя относно твърдението, че за чужденеца не съществува разумна възможност да бъде върнат в страната си по произход. Съгласно разпоредбата на чл. 15 (4) от Директива 2008/115, същата изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или когато вече не съществуват условията на задържане по алинея 1. В съответствие с тези разпоредби на правото на Съюза чл. 44, ал. 8, изр. посл. ЗЧРБ изрично постановява, че настаняването се прекратява, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане.

Разгледаната правна уредба сочи, че законосъобразността на постановена по реда на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ заповед за принудителното настаняване е необходимо да е доказано че, по отношение чужденеца не е възможно прилагането на друга, по-лека принудителна мярка; че не е отпаднала опасността от укриване или избягване/възпрепятстване на подготовката на връщането или на процеса по извеждане; че все още съществува разумна възможност за извеждане, и че независимо от положените разумни усилия от компетентните власти, е вероятно

операцията по извеждането да продължи по-дълго поради липса на съдействие или забавяне при получаване на необходимата документация (решение от 5 юни 2014, М., ЕУ: С: 2014: 1320, С-146/14 PPU, точка 69).

Жалбоподателката макар и да твърди, че може да се приложи по-лека мярка, не сочи доказателства, че би могла да се приложи такава – липсват данни да разполага със средства за издръжка, медицинска застраховка, със социална подкрепа, с място за живеене на територията на страната, за получаването на сигурна финансова подкрепа от близки и роднини.

Съдът макар и да намира за основателни възраженията на жалбоподателката относно определянето ѝ като уязвимо лице по смисъла на пар.1, т.4б от ДР на ЗЧРБ, с оглед представеното становище от екип от психолози, намира, че това не се отразява на законосъобразността на издадената заповед. Както беше посочено по-горе, жалбоподателката не разполага със средства за издръжка и място, където да отседне, поради което настаняването ѝ в СДВНЧ ще ѝ осигури необходимите минимални условия за живот. В същото време, като държавна институция, безспорно домът разполага с медицински специалисти, които биха могли да окажат съответната помощ при нужда от такава от страна на Н. А..

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А., ЛНЧ [ЕГН], родена на 23. 10. 1999 г., гражданка на М., срещу Заповед № 4379 ОЧ-629 / 21. 12. 2021 г. на началника на ГПУ К., за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ за срок до шест месеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: